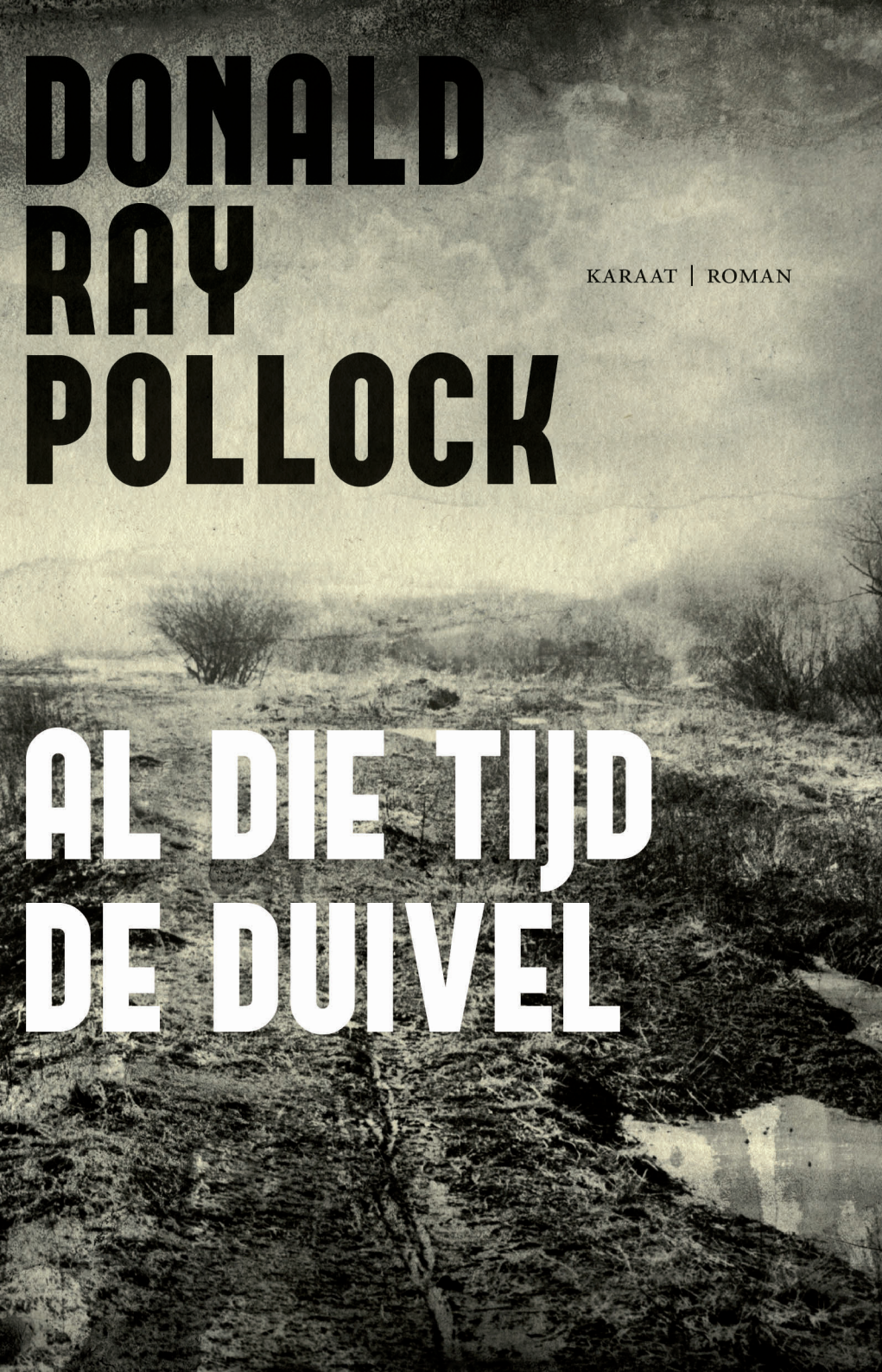




DONALD RAY POLLOCK

KARAAT | ROMAN

AL DIE TIJD DE DUIVEL

DONALD RAY POLLOCK

KARAAT | ROMAN

DE PROLOOG UIT:

AL DIE TIJD
DE DUIVEL

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap.

Oorspronkelijke titel *The Devil All The Time*

Copyright © 2011 Donald Ray Pollock

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 Mon Faber en Uitgeverij

Karaat, Amsterdam

Vormgeving Studio De la Rúa

Omslagbeeld Yaroslav Gerzhedovich

Foto auteur Kevin Mears

www.uitgeverijkaraat.nl

Al die tijd de duivel:

ISBN 978 90 797 7015 1 / NUR 302, 305

PROLOOG

OP EEN MISTROOSTIGE OCHTEND aan het eind van een natte oktobermaand haastte Arvin Eugene Russell zich achter zijn vader Willard aan, langs de rand van een weide die uitkeek op een langgerekte, rotsachtige vallei in zuidelijk Ohio, genaamd Knockemstiff. Willard was lang en broodmager, en Arvin moest zijn best doen om hem bij te houden. Het veld was begroeid met doornige struiken, verblekende klosjes vogelmuur en distels, en de grondmist, dik als de grijze wolken erboven, kwam tot de knieën van de negenjarige jongen. Na een paar minuten zwenkten ze het bos in en volgden een smal hertenpad de heuvel af, tot ze bij een boomstam kwamen die op een kleine open plek lag, de restanten van een grote eik die vele jaren geleden was omgevallen. Een verweerd kruis, gemaakt van planken die uit de bouwvallige schuur achter hun boerderij waren gebroken, leunde in de zachte grond een paar meter onder hen licht naar het oosten.

Willard installeerde zich op de hoge kant van de boomstam en gebaarde naar zijn zoon dat hij in de dode, drassige bladeren naast hem moest knielen. Behalve als er whiskey door zijn aderen stroomde kwam Willard elke ochtend en elke avond naar de open plek om met God te praten. Arvin wist niet wat erger was, het drinken of het bidden. Zo lang als hij zich kon herinneren, was het alsof zijn vader al die tijd de duivel had bevochten. Arvin bibberde een beetje van de kou, trok zijn jas dicht om zich heen. Hij wou dat hij nog in bed lag. Zelfs school, met al zijn ellende, was beter dan dit, maar het was zaterdag en er bestond geen manier om hier onderuit te komen.

Door de grotendeels kale bomen achter het kruis kon Arvin

slierten rook op zien stijgen uit de schoorstenen een paar honderd meter verderop. In 1957 woonden er ongeveer vierhonderd mensen in Knockemstiff, bijna allemaal aan elkaar verwant door een of andere godvergeten calamiteit, hetzij lust, noodzaak of gewoon onwetendheid. Naast de met dakleer bedekte hutten en de met betonblokken gebouwde huizen waren er twee winkels en een Church of Christ in Christian Union, en een tent die in de hele streek bekendstond als de Bull Pen. Hoewel de Russells het huis boven op de Mitchell Flats al vijf jaar huurden, beschouwden de meeste burenhen nog steeds als buitenstaanders. Arvin was het enige kind in de schoolbus dat van niemand familie was. Drie dagen geleden was hij alweer met een blauw oog thuisgekomen. 'Ik keur vechten zonder goede reden niet goed, maar je kunt ook te toegeeflijk zijn,' had Willard die avond tegen hem gezegd. 'Die jongens zijn dan misschien groter dan jij, maar de volgende keer dat een van hen heibel begint te maken, wil ik dat jij het hem betaald zet.' Willard stond op de veranda zijn werkkleren uit te trekken. Hij gaf Arvin de bruine broek, stijf van opgedroogd bloed en vet. Hij werkte in een slachthuis in Greenfield, en die dag waren er zestienhonderd varkens geslacht, een nieuw record voor R.J. Carroll Vleesverwerkers. Hoewel de jongen nog niet wist wat hij wilde doen als hij groot was, was hij er vrij zeker van dat hij voor de kost geen varkens wilde afmaken.

Ze waren net aan hun gebeden begonnen toen achter hen de scherpe knak van een brekende tak klonk. Op het moment dat Arvin zich wilde omdraaien, leunde Willard naar voren en hield hem tegen, maar niet nadat de jongen in het bleke licht een glimp had opgevangen van twee jagers, vieze en haveloze mannen die hij een paar keer op de voorbank had zien lummelen van een oude, met roest bedekte sedan op de parkeerplaats van Maude Speakmans winkel. Een van hen droeg een bruine jutezak, waarop aan de onderkant helderrode vlekken zaten. 'Schenk geen aan-

dacht aan ze,' zei Willard zachtjes. 'Dit is de tijd van de Heer, en van niemand anders.'

De wetenschap dat de mannen in de buurt waren maakte hem nerveus, maar Arvin draaide weer terug en sloot zijn ogen. Willard beschouwde de boomstam als net zo heilig als welke door de mens gebouwde kerk ook, en de laatste persoon ter wereld die de jongen wilde beledigen was zijn vader, al leek dat soms een verloren strijd. Buiten het vocht dat van de bladeren druppelde en een eekhoorn die vlakbij in een boom kreetjes slaakte was het bos weer stil. Arvin begon net te denken dat de mannen waren doorgelopen toen een van hen met een rasperige stem zei: 'Verrek, ze hebben hier een kleine revivalbijeenkomst.'

'Houd je mond,' hoorde Arvin de andere man zeggen.

'Shit. Ik bedenk dat dit een goed moment is om een bezoekje te brengen aan zijn vrouwtje. Ze ligt nu vast in bed mijn plekje warm te houden.'

'Hou in godsnaam je kop, Lucas,' zei de andere.

'Wat? Je gaat me toch niet vertellen dat jij dat af zou slaan. Ze is een schoonheid, de duivel mag me halen als het niet zo is.'

Arvin wierp een bezorgde blik op zijn vader. Willards ogen bleven dicht, zijn grote handen ineengestrengeld boven op de boomstam. Zijn lippen bewogen snel, maar hij sprak de woorden zo zachtjes uit dat alleen de Meester ze kon horen. De jongen dacht aan wat Willard hem de vorige dag verteld had over voor jezelf opkomen als iemand je geintjes wilde flikken. Blijkbaar waren dat ook alleen maar woorden geweest. Hij kreeg het deprimerende gevoel dat de lange rit in de schoolbus er niet beter op zou worden.

'We gaan verder, lijpkikker,' zei de andere man, 'dit ding begint zwaar te worden.' Arvin luisterde hoe ze zich omdraiden en dezelfde route langs de heuvel namen waarover ze ook waren gekomen. Lang nadat hun voetstappen waren weggestorven, kon hij de brutale nog steeds horen lachen.

Een paar minuten later stond Willard op en wachtte tot zijn

zoon zijn gebed had afgerond. Daarna liepen ze zwijgend terug naar huis, schraapten aan de traptreden van de veranda de modder van hun schoenen en liepen de warme keuken binnen. Arvins moeder, Charlotte, bakte plakjes spek in een ijzeren pan, terwijl ze in een blauwe kom eieren klopte. Ze schonk een kop koffie voor Willard in, zette een glas melk voor Arvin neer. Haar zwarte, glanzende haar, achterover getrokken in een paardenstaart, was vastgezet met een elastiekje, en ze droeg een verschoten roze ochtendjas en een paar wollige sokken, waarvan een met een gat in de hiel. Terwijl Arvin naar haar keek, probeerde hij zich voor te stellen wat er gebeurd had kunnen zijn als de twee jagers naar het huis waren gegaan in plaats van om te keren. Zijn moeder was de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Hij vroeg zich af of zij ze binnen zou hebben gelaten.

Zodra Willard klaar was met eten, duwde hij zijn stoel naar achteren en ging met een duistere blik op zijn gezicht naar buiten. Hij had geen woord gezegd sinds hij zijn gebeden had voltooid. Charlotte stond met haar kop koffie op van tafel en liep naar het raam. Ze keek naar hem terwijl hij over het erf naar de schuur beende. Ze overwoog de mogelijkheid dat hij daar nog een fles verborgen hield. De fles die onder de gootsteen stond was al weken niet aangeraakt. Ze draaide zich om en keek naar Arvin. 'Is je vader kwaad op je?'

Arvin schudde zijn hoofd. 'Ik heb niks gedaan.'

'Dat vroeg ik niet,' zei Charlotte terwijl ze tegen de aanrecht leunde. 'We weten allebei hoe hij kan zijn.'

Arvin overwoog even om zijn moeder te vertellen wat er was gebeurd bij de gebedsstam, maar de schaamte was te groot. Hij werd misselijk als hij eraan dacht dat zijn vader naar een man kon luisteren die zo over haar sprak en het gewoon negeerde. 'We hadden een kleine revivalbijeenkomst, dat is alles,' zei hij.

'Revivalbijeenkomst?' zei Charlotte. 'Waar heb je dat woord vandaan?'

‘Ik weet het niet, gewoon ergens gehoord.’ Daarna stond hij op en liep door de hal naar zijn kamer. Hij deed de deur dicht en ging op bed liggen, het bovenste laken over zich heen getrokken. Terwijl hij op zijn zij draaide, staaide hij naar het ingelijste plaatje van de gekruisigde Jezus dat Willard boven de bekraste en gedeukte ladekast had gehangen. Soortgelijke afbeeldingen van de executie van de Verlosser waren in elke kamer van het huis te vinden, behalve in de keuken. Daar had Charlotte een grens getrokken, net zoals ze had gedaan toen hij Arvin mee naar het bos begon te nemen om te bidden. ‘Alleen in het weekend, Willard, en niet meer dan dat,’ had ze gezegd. Zoals zij het zag kon te veel religie even slecht zijn als te weinig, misschien zelfs slechter; maar gematigdheid zat gewoon niet in het karakter van haar man.

Ongeveer een uur later werd Arvin wakker van de stem van zijn vader in de keuken. Hij sprong uit bed en streek de rimpels uit de wollen deken, daarna liep hij naar de deur en drukte zijn oor ertegenaan. Hij hoorde Willard aan Charlotte vragen of ze iets nodig had uit de winkel. ‘Ik moet de truck voltanken voor mijn werk,’ zei hij tegen haar. Toen hij de voetstappen van zijn vader in de hal hoorde, ging Arvin snel weg bij de deur en liep door zijn kamer. Hij stond bij het raam en deed net of hij de pijlpunt bestudeerde die hij had opgepakt uit de kleine collectie schatten die op de vensterbank lag. De deur ging open. ‘We gaan een eindje rijden,’ zei Willard. ‘Het heeft geen enkele zin dat je hier de hele dag als een huiskat binnen zit.’

Toen ze de deur uit liepen schreeuwde Charlotte vanuit de keuken: ‘Vergeet de suiker niet.’ Ze stapten in de pick-up en reden naar het eind van hun ingesleten oprijlaan en draaiden daarna de Baum Hill Road op. Bij het stopbord sloeg Willard links af, het bestrate stuk weg op dat dwars door Knockemstiff liep. Hoewel de rit naar de winkel van Maude nooit langer dan vijf minuten duurde, kwam het Arvin voor alsof hij een ander land binnenreed wanneer ze de Mitchell Flats achter zich lieten. Bij het huis van

Patterson stond een groepje jongens, sommige jonger dan hijzelf, in de open deur van een vervallen garage, die sigaretten aan elkaar doorgaven en om de beurt een stomp uitdeelden tegen het karkas van een ontweid hert dat aan een dwarsbalk hing. Een van de jongens schreeuwde en bokste een paar keer in de koele lucht terwijl ze voorbijreden; Arvin dook een beetje in elkaar in zijn stoel. Voor het huis van Janey Wagner kroop een roze baby onder een esdoorn op het erf. Janey stond op de doorzakkende veranda, wees naar de baby en schreeuwde naar iemand door een gebroken raam dat was opgelapt met karton. Ze droeg dezelfde kleren waarin ze elke dag naar school kwam, een rode schotsgeruite rok en een gerafelde witte blouse. Hoewel ze maar een klas hoger zat dan Arvin, ging Janey op de terugweg altijd achter in de bus bij de oudere jongens zitten. Hij had een paar van de andere meisjes horen zeggen dat ze daar mocht zitten omdat ze haar benen spreidde en hen stinkvinger met haar snee liet spelen. Hij hoopte dat hij er misschien ooit, als hij wat ouder was, achter zou komen wat dat precies betekende.

In plaats van voor de winkel te stoppen reed Willard met een scherpe bocht naar rechts de gravelweg op die de Shady Glen werd genoemd. Hij gaf gas en de truck draaide het kale, modderige terrein op dat rond de Bull Pen lag. Het was bedekt met flessendoppen en sigarettenpeuken en bierverpakkingen. Een expoorwegarbeider, vlekkerig door wratachtige huidkanker, die Snooks Snyder heette, woonde daar met zijn zus, Agatha, een oude ongetrouwde vrouw die altijd helemaal in het zwart gekleed voor een raam op de bovenverdieping zat en deed alsof ze een rouwende weduwe was. Snooks verkocht bier en wijn aan de voorkant van zijn huis, en als je gezicht hem ook maar enigszins bekend voorkwam iets met heel wat meer pit aan de achterkant. Voor het gemak van zijn klanten waren aan de zijkant van het huis onder een paar platanen meerdere picknicktafels neergezet, naast een hoefijzerbak en een buiten-wc die er altijd uitzag alsof

hij elk moment in kon storten. De twee mannen die Arvin die ochtend in het bos had gezien, zaten boven op een van de tafels bier te drinken, hun geweren stonden tegen een boom achter hen.

Terwijl de wagen nog doorrolde voor hij tot stilstand kwam, duwde Willard de deur open en sprong naar buiten. Een van de jagers stond op en gooide een fles, die tegen de voorruit van de wagen afketste en met een knal op de weg terechtkwam. Daarna draaide de man zich om en begon te rennen, zijn jas wapperde achter hem en zijn bloeedoorlopen ogen keken wild achterom naar de grote man die hem achterna zat. Willard haalde hem in en duwde hem in de glibberige plas die zich voor de deur van de buiten-wc gevormd had. Hij rolde de man om, pinde diens magere schouders met zijn knieën vast en begon met zijn vuisten op het bebaarde gezicht in te slaan. De andere jager greep een van de geweren en rende met een bruine papieren zak onder zijn arm naar een groene Plymouth. Hij schoot ervandoor, afgesleten banden wierpen gravel op tot achter de kerk.

Na een paar minuten hield Willard op met op de man in te slaan. Hij schudde zijn handen los en haalde diep adem, liep daarna naar de tafel waar de mannen hadden gezeten. Hij pakte het geweer op dat tegen de boom leunde, ontladde twee rode patronen en sloeg er als met een honkbalknuppel mee tegen de plataan tot het in meerdere stukken brak. Terwijl hij zich omdraaide en naar de wagen toe liep, keek hij over zijn schouder en zag Snooks Snyder in de deuropening staan, een kort, dik pistool op hem gericht. Hij zette een paar stappen in de richting van de veranda. 'Oude man, wil je hetzelfde als hij?' zei Willard met luide stem, 'kom maar op. Ik steek dat pistool tot achteraan in je reet.' Hij bleef staan wachten tot Snooks de deur weer dichtdeed.

Toen hij in de pick-uptruck zat, pakte hij van onder de stoel een lap en veegde het bloed van zijn handen. 'Herinner je je nog wat ik je laatst heb verteld?' vroeg hij aan Arvin.

'Over die jongens in de bus?'

‘Nou, dit bedoelde ik dus,’ zei Willard en hij knikte in de richting van de jager. Hij gooide de lap door het raam naar buiten. ‘Je moet alleen het juiste moment kiezen.’

‘Ja, meneer,’ zei Arvin.

‘Er zijn een heleboel waardeloze klootzakken daarbuiten.’

‘Meer dan honderd?’

Willard lachte een beetje en schakelde. ‘Ja, op zijn minst zoveel.’ Hij begon de koppeling los te laten. ‘Ik denk dat het maar het beste is als we dit onder ons houden, oké? Het heeft geen enkele zin om je moeder van streek te maken.’

‘Nee, dat heeft ze niet nodig.’

‘Goed,’ zei Willard. ‘Wat zou je ervan zeggen als we nu een chocoladereep voor je gingen kopen?’

Gedurende lange tijd keek Arvin terug op die dag als de beste die hij ooit met zijn vader had doorgebracht. Na het eten die avond ging hij weer met Willard mee naar de gebedsstam. De maan kwam op tegen de tijd dat ze er aankwamen, een splinter van oud en pokdalig bot vergezeld door één glinsterende ster. Ze knielden neer en Arvin wierp een blik op de ontvelde knokkels van zijn vader. Toen Charlotte ernaar vroeg had Willard haar verteld dat hij zijn hand bezeerd had bij het verwisselen van een lekke band. Arvin had zijn vader nog nooit horen liegen, maar hij wist zeker dat God hem zou vergeven. In het stille, donker wordende bos waren de geluiden die vanuit de vallei de heuvel op rolden die avond opvallend helder. Het gekletter van de hoefijzers tegen de metalen staak bij de Bull Pen klonk bijna als het gegalm van kerkklokken, en het wilde gejuich en gelach van de dronken mannen herinnerden de jongen aan de jager die bloedend in de modder lag. Zijn vader had die man een lesje geleerd dat hij nooit meer zou vergeten; en de volgende keer dat iemand hem lastigviel, zou Arvin hetzelfde doen. Hij sloot zijn ogen en begon te bidden.



Donald Ray Pollock (1954, Knockemstiff) begon pas laat met schrijven. Bijna dertig jaar lang werkte hij in een papierfabriek, vóór hij zich inschreef voor een cursus creative writing. Daarna ging het snel. Zijn debuut *Knockemstiff* leverde hem de PEN/Robert W. Bingham Prize op. En ook het daaropvolgende *Al de tijd de duivel* werd bekroond, met de Grand Prix de Littérature Policière 2012 en de Prix Mystère de la Critique 2013. Verder werd het door *Rolling Stone* en *Lire* verkozen tot boek van het jaar. Pollock woont en werkt in Chillicothe, Ohio.